

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

نگاهی به کارنامه حقوق بشری عربستان سعودی، بحرین و امارات متحده عربی (۱۹)

گزارش راهبردی ۱۴۰۰/۸۸

آذرماه و دی ماه ۱۴۰۰

۱۴۰۰۰۱۰۰۸۸

درآمد

در این گزارش تحولات مربوط به موارد نقض حقوق بشر در کشورهای عربستان سعودی، بحرین و امارات متحده عربی و موارد نقض حقوق بشر از سوی این دولت‌ها در سایر کشورهای منطقه، در آذرماه و دی‌ماه ۱۴۰۰، بر اساس مقالات، گزارش‌ها، بیانیه‌ها و اخبار آشکار به دست آمده از سازمان‌های حقوق بشری مردم‌نهاد و بین‌المللی و رسانه‌های گروهی، مورد بررسی قرار گرفته است. محورهای مهم این بررسی به صورت خلاصه به شرح زیر است:

الف) موارد نقض حقوق بشر در عربستان سعودی، بحرین و امارات متحده عربی

*عربستان سعودی

۱- انتشار گزارش از سوی سازمان دیده‌بان حقوق بشر، در روز دوشنبه ۲۹ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص اقدام عربستان سعودی به محکوم کردن شهروندی یمنی به ارتداد. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

^۱ دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights (OHCHR)؛ پایگاه خبری سازمان ملل (UN News)؛ سازمان دیده‌بان حقوق بشر (Human Rights Watch)؛ پایگاه اینترنتی ریلیف‌وب (ReliefWeb)؛ پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور (Middle East Monitor (MEMO)؛ مرکز بین‌المللی ژنو برای عدالت (Geneva International Centre for Justice (GICJ)؛ کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی (International Campaign for Freedom in the United Arab Emirates (ICF UAE)؛ مرکز اروپا برای دموکراسی و حقوق بشر (The European Centre for Democracy and Human Rights (ECDHR)؛ مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین (Americans for Democracy and Human Rights in Bahrain (ADHRB)؛ سازمان سلام برای دموکراسی و حقوق بشر (SALAM for Democracy and Human Rights)؛ سازمان حقوق بشری القسط (ALQST for Human Rights)؛ شبکه خبری دویچه وله؛ خبرگزاری آناتولی (Anadolu Agency)؛ سازمان حقوق بشری الکرانه (Alkarama)؛ پایگاه خبری بحرین میروور (Bahrain Mirror)؛ مجمع حقوق بشر بحرین (Bahrain Forum for Human Rights (BFHR) و شبکه خبری یورونیوز (Euronews).

(الف) اشاره به اقدام دادگاهی سعودی، در روز ۲۱ اکتبر سال ۲۰۲۱ میلادی، به محکوم کردن علی ابو لحوم،^۱ شهروندی یمنی، به تحمل ۱۵ سال حبس به اتهام ارتداد، بر اساس اظهارات انتشار یافته در دو حساب کاربری ناشناس در شبکه اجتماعی توئیتر و حکم دادگاه مبنی بر این که این توئیتهای اشاعه‌دهنده ارتداد، بی‌ایمانی و خداناباوری بوده‌اند؛

(ب) اشاره به اقدام مقام‌های سعودی به دستگیری علی ابو لحوم، ۳۸ ساله، در روز ۲۳ اوت سال ۲۰۲۱ میلادی و حبس او در زندان نجران در جنوب عربستان: گفتنی است که این حکم مورد فرجام‌خواهی قرار گرفته و حکم نهایی باید به تأیید دیوان عالی برسد؛

(ج) اشاره به اظهارات مایکل پیچ،^۲ معاونت بخش خاورمیانه سازمان دیده‌بان حقوق بشر، مبنی بر این که مقام‌های سعودی جهت به تصویر کشیدن کشور خود به‌عنوان کشوری برخوردار از رواداری که در مسیر اصلاحات گام می‌نهد، از هیچ تلاشی فروگذار نکرده‌اند، درحالی که ابراز هرگونه اظهارات متناقض با اصول دینی حکومت، همچنان در این کشور منجر به محکومیت فرد به تحمل به یک و نیم دهه حبس خواهد شد؛

(د) اشاره به این که افرادی که در رویدادهای تحت حمایت دولت سعودی مشارکت می‌کنند باید در این رابطه تعمق نمایند که آیا با اقدام خود موجب سرپوش نهادن بر سوءاستفاده‌های این کشور نمی‌شوند؟؛

(ه) اشاره به اجازه یافتن خانواده لحوم، در اوایل ماه سپتامبر، جهت ملاقات با او به مدت ۵ دقیقه، در حضور نگهبان‌های امنیتی و انتقال وی، در روز ۲۳ سپتامبر به زندان نجران که از آن پس غالباً می‌توانست با بستگان خود در تماس باشد؛

(و) اشاره به اقدام مقام‌های سعودی به ممانعت به عمل آوردن از برخورداری ابو لحوم از وکیل در دوران ابتدایی بازداشت و بازجویی، که البته پس از گذشت یک ماه از دستگیری او، خانواده وی سرانجام موفق به گزینش وکیل برای او شدند؛

(ز) اشاره به اقدام دادگاه کیفری نجران، در روز ۱۰ اکتبر به برگزاری جلسه نخست محاکمه ابو لحوم که در آن از اتهامات رسمی خود اطلاع یافت. این دادگاه، در روز ۱۹ اکتبر، اقدام

^۱Ali Abu Luhum

^۲Michael Page

به برگزاری جلسه دوم محاکمه کرد که طی آن وکیل او تقاضای بررسی توثیقات ادعایی و فراخواندن شاهدان را نمود، اما قاضی، در روز ۲۶ اکتبر، بدون شنیدن دفاعیات شاهدان، حکم محکومیت را صادر کرد؛

ح) اشاره به اقدام دادستان‌های سعودی به پذیرش ایجاد حساب‌های کاربری توییتری مورد نظر از طریق شماره تلفن‌های مرتبط با ابو لحوم و متهم کردن او به مجموعه‌ای از اتهامات در ارتباط با ارتداد و کفر، از جمله انکار وجود خداوند، تقلید، تشکیک و تمسخر خداوند، اسلام، حضرت محمد (ص) و روز قیامت، اشاعه خداناباوری و انتشار و اشاعه آنچه که موجب آسیب زدن به نظم عمومی، ارزش‌های دینی و اخلاقیات جامعه در شبکه‌های اجتماعی می‌شود؛

ط) اشاره به تحت فشار قرار گرفتن ابو لحوم جهت امضاء اعترافات که مبنای پرونده دادستان‌ها علیه او قرار گرفت، با توجه به این‌که تهدید شده بود که در صورت عدم امضاء این اعترافات همسر وی تحت پیگرد قانونی قرار می‌گیرد؛

ی) اشاره به درخواست دادستان‌ها از دادگاه جهت صدور حکم اعدام برای ابو لحوم بر اساس جرائم حدود، اما از آنجا که او اعترافات خود را در دادگاه تکذیب نمود، دادگاه نیز درخواست حدود را مردود به شمار آورده و وی را بر اساس قانون اسلامی تعزیر به تحمل ۱۰ سال حبس و بر مبنای قانون مبارزه با جرائم سایبری به تحمل ۵ سال حبس دیگر محکوم نمود: گفتنی است که دادگاه همچنین دستور بستن حساب کاربری توییتری او را نیز صادر کرد؛

ک) اشاره به اقدام مقام‌های سعودی به متهم کردن متداوم مردم خود تنها بر اساس بهره‌مندی مسالمت‌آمیز آن‌ها از حق آزادی بیان که در تناقض با تعهدات بین‌المللی حقوق بشری است؛

ل) اشاره به عدم مدارای دولت با برگزاری مراسم عبادت عمومی پیروان ادیان دیگر به جز اسلام، مگر در برخی موارد استثناء و اقدام آن به اعمال تبعیض سیستماتیک علیه

اقلیت‌های مذهبی مسلمان، به‌ویژه شیعیان دوازده امامی و اسماعیلیه، از جمله در بخش‌های تحصیل عمومی، نظام عدالت، آزادی دینی و اشتغال؛

م) تأکید بر این‌که چنانچه حکومت عربستان سعودی قصد مدرن‌سازی کشور خود را دارد، نخست باید از کنترل و مهار اعتقادات شخصی مردم امتناع ورزیده، نظام عدالت کیفری خود را مدرن نموده و به جرم‌سازی از سخنان صلح‌آمیز، از جمله کفرگویی پایان دهد؛

۲- انتشار گزارش از سوی سازمان حقوق بشری القسط، در روز سه‌شنبه ۲۳ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص اقدام مقام‌های سعودی به به‌خطر انداختن جان ابراهیم الیمانی.^۵ برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به یافته‌های سازمان حقوق بشری القسط مبنی بر قرار گرفتن جان ابراهیم الیمانی، یکی دیگر از زندانیان سیاسی - عقیدتی در معرض خطر، با توجه به انتقال او به سلولی به همراه چهار تن از زندانیان «تکفیری» که تاکنون چندین بار او را تهدید به مرگ کرده‌اند: «تکفیری» به فردی اطلاق می‌شود که باور دارد کشتن هر مسلمانی که متهم به ارتداد باشد، اقدامی قانونی است؛

ب) اشاره به دستگیر شدن ابراهیم الیمانی، محقق علوم اسلامی، در ماه سپتامبر سال ۲۰۱۷ میلادی، در خلال همان موج دستگیری‌ها که منجر به بازداشت سلمان العوده،^۶ روحانی سرشناس، حسن فرحان المالکی،^۷ محقق علوم اسلامی و ده‌ها تن دیگر شد؛

ج) اشاره به هشدار پیشاپیش الیمانی به مدیریت زندان در زمینه تهدیدهای صورت گرفته در قبال جان او و درعین حال بی‌اعتنایی مدیریت زندان به این شکایت و همچنین نامه‌ای که وی در این رابطه نگاشته بود؛

د) اشاره به قرار گرفتن پیشاپیش الیمانی در معرض اهمال پزشکی و رو به وخامت نهادن وضعیت سلامت او: گفتنی است که مقام‌های زندان، همچنین در سال ۲۰۲۰ میلادی و در

^۵ گزارش سازمان دیده‌بان حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.hrw.org/news/2021/12/20/saudi-arabia-yemeni-man-sentenced-apostasy>

^۶Ibrahim al-Yamani

^۷Salman al-Odah

^۸Hassan Farhan al-Maliki

راستای اتخاذ اقدام‌های انتقام‌جویانه بیشتر، از حضور وی در مراسم تشییع پیکر پدرش ممانعت به عمل آوردند؛

ه) اشاره به ابراز نگرانی و در حقیقت هراس سازمان حقوق بشری القسط در زمینه مواجه‌شدن الیمانی با سرنوشت موسی القرنی، اصلاح‌طلب سیاسی و زندانی سیاسی - عقیدتی، چرا که او نیز ناگزیر به تشریک سلولی با افراط‌گرایان تکفیری شده و به‌رغم شکایت‌های متعدد به مدیریت زندان، با بی‌اعتنایی مقام‌های زندان مواجه و در سلول خود به قتل رسیده بود؛

و) اشاره به این‌که الیمانی دارای مدرک دکترا در رشته حقوق جزایی و عضو هیأت علمی دانشگاه طیبیه در شهر مدینه بوده که در آنجا به‌عنوان مشاور حقوقی به فعالیت می‌پرداخته و همچنین پیش از این عضو انجمن فقه سعودی بوده است؛

ز) اشاره به اقدام مقام‌های سعودی به استفاده از ابزار مختلف به‌منظور انتقام‌جویی از حامیان اصلاحات و فعالان حقوق بشر در زندان‌ها، از جمله از طریق:

- اهمال‌های عامدانه پزشکی، همچون در مورد عبدا... الحامد^۸ که منجر به مرگ او در ماه آوریل سال ۲۰۲۰ میلادی شد؛

- انتقال زندانیان به سلول‌های افراط‌گرایان تکفیری که اصلاح‌طلبان را مرتد به شمار می‌آورند، همچون در مورد موسی القرنی و ابراهیم الیمانی و یا

- انتقال زندانیان به سلول‌های بیماران روحی - روانی و زندانیان خشن، همچون در مورد محمد القحطانی^۹ و خالد العُمیر^{۱۰}؛

ح) اشاره به درخواست مجدد سازمان حقوق بشری القسط از مقام‌های سعودی جهت آزاد کردن بی قید و شرط و فارغ از محدودیت تمامی زندانیان عقیدتی - سیاسی و رفع تمام اتهامات علیه آن‌ها؛

^۸Abdullah al-Hamid

^۹Mohammed al-Qahtani

^{۱۰}Khaled al-Omair

ط) اشاره به همچنین درخواست از مقام‌های سعودی جهت فراهم آوردن حمایت‌های لازم از این زندانیان چه در زندان و چه خارج از آن و خاطر نشان کردن این نکته که ایمنی و حفاظت از جان زندانیان از مسئولیت‌های مقام‌های کشور به شمار می‌آید!^{۱۱}

۳- انتشار گزارش از سوی سازمان حقوق بشری القسط^{۱۲} در روز دوشنبه ۲۲ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص سکوت مقام‌های سعودی در قبال قتل موسی القرنی^{۱۳} در زندان. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به به‌نتیجه نرسیدن و یا عدم اقدام حکومت عربستان به ارائه گزارش در زمینه یافته‌های مربوط به تحقیقی که قرار بود بر اساس درخواست‌های گسترده، در رابطه با کشته شدن موسی القرنی، در روز ۱۲ اکتبر سال جاری میلادی، در زندان انجام پذیرد؛

ب) اشاره به اظهارات شاهدان در آن زمان، مبنی بر مورد ضرب و شتم قرار گرفتن القرنی از ناحیه سروصورت با جسمی تیز که منجر به آسیب دیدن صورت و شکستگی‌های مرگبار در ناحیه جمجمه وی شده بود؛

ج) اشاره به همچنین حاکی بودن شواهد از گذشت بیش از ۹ ساعت از زمان وقوع جرم، پیش از آنکه مدیریت زندان ذهبان به اتخاذ اقدامی پرداخته و یا دادستانی عمومی را مطلع سازد؛

د) اشاره به این‌که القرنی، متولد سال ۱۹۵۴ میلادی، استاد دانشگاه مخالف حکومت و طرفدار اصلاحات سیاسی و اجتماعی بود. وی همچنین یکی از اعضای گروهی موسوم به «اصلاح‌طلبان جده» به شمار می‌آمد، که در ماه فوریه سال ۲۰۰۷ میلادی دستگیر و متهم به بنیان نهادن سازمانی محرمانه به‌منظور ایجاد آشوب و کسب قدرت با استفاده از کمک‌های خارجی شدند؛

^{۱۱} گزارش سازمان حقوق بشری القسط. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.alqst.org/en/post/saudi-authorities-put-life-of-ibrahim-al-yamani-at-risk>

^{۱۲}ALQST for Human Rights

^{۱۳}Musa Al-Qarni

- ه) گفتنی است که القرنی در ماه نوامبر سال ۲۰۱۱ میلادی، به تحمل ۲۰ سال حبس و ۲۰ سال ممنوعیت از سفر در پی آن، محکوم شد؛
- و) اشاره به اظهارات پیشاپیش القرنی مبنی بر دریافت تهدیدهای مرگبار در زندان و قرار گرفتن او در معرض ضرب و شتم و شکنجه؛
- ز) اشاره به این که هنگامی که القرنی، در ماه مه سال ۲۰۱۸ میلادی، سخته نمود، مدیریت زندان پیش از انتقال وی به یک بیمارستان روانپزشکی که باهدف آسیب زدن به اعتبار او به‌عنوان یک روشنفکر و القاء ابتلا وی به بیماری روحی و روانی انجام پذیرفت، اقدام به ارائه داروی اشتباه به او نموده بود؛
- ح) اشاره به اقدام وی به نگارش نامه‌های متعدد خطاب به ملک سلمان و محمد بن سلمان مبنی بر شکایت از وضعیت خود در زندان و درعین حال عدم دریافت پاسخی از سوی دیوان سلطنتی، دادستانی عمومی، نهاد امنیتی حکومت و یا کمیسیون حقوق بشر؛
- ط) اشاره به درخواست مجدد سازمان حقوق بشری القسط جهت انجام تحقیقات اضطراری بین‌المللی و مستقل در زمینه شرایط قتل القرنی، از جمله:
- تأخیر مدیریت زندان ذهبان در مطلع ساختن دادستانی عمومی؛
 - احتمال مشارکت مقام‌های زندان در این جنایت و ناکارآمدی آن‌ها در جدی تلقی کردن شکایت‌های پیشین القرنی؛
 - بررسی سوابق دوربین‌های امنیتی زندان و دریافت اظهارات شاهدان، چه زندانیان و چه کارکنان زندان در این زمینه؛
 - بررسی تمامی شکایات پیشین القرنی خطاب به دیوان سلطنتی و سایر نهادهای مسئول؛
- ی) اشاره به اظهارات مدیر اجرایی سازمان حقوق بشری القسط، مبنی بر امکان‌ناپذیری نادیده گرفتن قساوت این جنایت، یا عدم تمایل مقام‌ها به گزارش‌دهی در زمینه یافته‌های خود و یا در حقیقت اتمام تحقیقات در این زمینه بدون ارائه هرگونه نتیجه؛
- ک) اشاره به مشارکت مقام‌های عربستان در این جنایت و یا طراحی آن پشت پرده؛

ل) اشاره به ابراز نگرانی عمیق در زمینه ایمنی سایر زندانیان عقیدتی - سیاسی که شاید مقام‌های کشور پیشاپیش در صدد قرار دادن آن‌ها در معرض همان خطر با قصد انتقام‌جویی هستند؛

م) تأکید بر ضرورت اقدام جامعه بین‌المللی به پافشاری بر انجام تحقیقات مستقل بین‌المللی در این زمینه.^{۱۴}

*بحرین

۱- انتشار گزارش از سوی سازمان سلام برای دموکراسی و حقوق بشر؛^{۱۵} در روز یکشنبه ۵ دی‌ماه ۱۴۰۰، در خصوص فرا رسیدن هفتمین سال حبس خودسرانه شیخ علی سلمان. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به محکومیت شیخ علی سلمان، رهبر جمعیت الوفاق، بزرگترین جناح مخالف بحرین، به حبس ابد به دلیل کنش‌گرایی‌های صلح‌آمیز سیاسی خود در راستای درخواست جهت ایجاد نظام دموکراتیک در کشور که در آن هر یک از شهروندان شریکی مؤثر در مدیریت امور مملکت به شمار می‌آیند؛

ب) اشاره به حاکی بودن شواهد متعدد از این‌که محاکمه شیخ علی سلمان به دلیل موارد متعدد نقض حقوقی و حقوق بشر، ازجمله ممانعت از حق طبیعی وی برای دفاع از خود، خدشه‌دار شده است؛

ج) اشاره به دستگیری شیخ علی سلمان، در روز ۲۸ دسامبر سال ۲۰۱۴ میلادی، پس از اقدام دولت بحرین به تشدید سرکوب آزادی‌های عمومی به‌منظور انتقام‌جویی از منتقدان مسالمت‌جوی خود، اجرای قوانین ناعادلانه و محدودکننده و فرو پاشیدن تمامی امیدهای شهروندان بحرینی در زمینه دستیابی به دموکراسی؛

^{۱۴} گزارش سازمان حقوق بشری القسط، قابل بازیابی در لینک:

<https://www.alqst.org/en/post/saudi-authorities-silent-on-prison-killing-of-reformer-musa-al-qarni>

^{۱۵}SALAM for Democracy and Human Rights

د) اشاره به حبس شیخ علی سلمان، از روز ۲۸ دسامبر سال ۲۰۱۴ میلادی، به همراه سایر شخصیت‌های مخالف سرشناس بحرین که به‌طور خودسرانه محکوم به تحمل حبس ابد هستند و اطلاعی از آن‌ها در دست نیست؛

ه) در حقیقت محاکمه شیخ علی سلمان نیز همچون محاکمه سایر زندانیان عقیدتی - سیاسی و قهرمانان مخالف حکومت بر اساس اتهامات ساختگی برگزار شده که مبتنی بر انگیزه‌های کاملاً سیاسی هستند؛

و) اشاره به اقدام مقام‌های بحرین برای سال‌های متمادی، به بهره‌برداری از اتهامات ساختگی چون، توطئه برای براندازی رژیم و جاسوسی برای کشوری خارجی، باهدف مجرم به شمار آوردن فعالان و مخالفان مسالمت‌جو و تنها به دلیل بهره‌مندی آن‌ها از حقوق خود در زمینه آزادی تشکیل اجتماعات، آزادی بیان و کنش‌گرایی صلح‌آمیز؛

ز) اشاره به ناکارآمدی گسترده متحدان بحرین، همچون ایالات متحده و بریتانیا در راستای اعمال فشار مؤثر بر حکومت این کشور جهت آزاد کردن بدون قید و شرط شیخ علی سلمان و دیگر زندانیان عقیدتی - سیاسی و به‌منظور لغو محدودیت‌های خودسرانه بر آزادی‌های شهروندان آن؛

ح) اشاره به تداوم اقدام شیخ علی سلمان، به‌رغم گذشت ۷ سال از دستگیری او، به درخواست جهت برقراری آشتی ملی جامع که دولت بحرین آن را برای سال‌های متمادی بی‌رحمانه به تأخیر انداخته است؛

ط) گفتنی است که انتظار می‌رود این آشتی رضایت خاطر تمامی مردم بحرین را جلب کند، شهروندی برابر و حقوق و مسئولیت‌های برابر را محقق نماید، به طرد نمودن گسترده شهروندان به دلیل مذهب آن‌ها پایان دهد، امنیت و ثبات دائمی را برای کشور به ارمغان آورد و آن را از هرگونه آشوب سیاسی در آینده مصون نگاه دارد!^{۱۶}

^{۱۶} گزارش سازمان سلام برای دموکراسی و حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

۲- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری بحرین می‌رور، در روز جمعه ۳ دی‌ماه ۱۴۰۰، در خصوص ارسال نامه از سوی جمعیت الوفاق به دبیرکل سازمان ملل مبنی بر محرومیت مردم بحرین از ابتدایی‌ترین حقوق خود در میانه فقدان قانون اساسی قراردادی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به اقدام جمعیت الوفاق به ارسال نامه‌ای به آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان ملل، مبنی بر محرومیت مردم بحرین از ابتدایی‌ترین حقوق خود مندرج در اعلامیه جهانی حقوق بشر؛

ب) اشاره به بیانیه صادر شده از سوی جمعیت الوفاق، در روز چهارشنبه اول دی‌ماه، مبنی بر ذکر شماری از پرونده‌ها و موضوعات در نامه خود، عمدتاً در رابطه با واقعیت زندان‌های بحرین که همچنان محل حبس هزاران تن از زندانیان عقیدتی - سیاسی، مدافعان حقوق بشر، روزنامه‌نگاران و متخصصان رسانه به شمار می‌آید؛

ج) تأکید بر محرومیت مردم بحرین از مشارکت سیاسی در سه قوه کشور، توزیع ثروت، تصمیم‌گیری‌ها، قانون‌گذاری، اجرای قوانین و دستگاه قضا و همچنین محرومیت آن‌ها از برخورداری از حقوق سیاسی، آزادی عقیده و بیان، آزادی مذهب، آزادی تشکیل اجتماعات، آزادی مشارکت در تجمعات صلح‌آمیز و سایر آزادی‌ها که با اعمال ظلم و زور از سوی مقام‌های این کشور مصادره شده و تماماً به منزله خودکامکی و نقض حقوق بشر است؛

د) اشاره به اقدام مقام‌های بحرین به از هم گسیختن و تعطیل کردن نهادهای مخالف از طریق انحلال آن‌ها، لغو مجوزهای فعالیت‌شان و برقراری انزوای سیاسی در کشور بدون هرگونه انگیزه یا دلیل منطقی؛

ه) اشاره به به‌شمار آمدن بحرین، بر اساس شاخص‌های بین‌المللی، به‌عنوان کشوری مملو از فساد عمومی، سیاسی، مالی، قانونی و قضایی، همان‌گونه که گروه‌های بین‌المللی در گزارش‌هایشان ذکر کرده‌اند، از جمله:

- سازمان شفافیت بین‌المللی که بحرین را به‌عنوان یکی از چندین رژیم بی‌رحم و سرکوبگر در جهان به شمار آورده؛

- روزنامه اکونومیست بحرین را کشوری استبدادی نامیده؛

- نهاد «خانه آزادی» این کشور را در فهرست کشورهای «غیرآزاد» و در میان سرکوبگرترین کشورهای خاورمیانه قرار داده است؛

و) درخواست این جمعیت جهت تحت فشار قرار دادن دولت بحرین به‌منظور اجرای اصول دموکراتیک همچون سایر پادشاهی‌های مشروطه و تبدیل شدن بحرین به کشور مبتنی بر قانون و برخوردار از نهادهای قانونی در راستای دستیابی به یک راه‌حل سیاسی جدی، باهدف بهبود زندگی شهروندان این کشور و پایان دادن به بحرانی که بیش از یک دهه به طول انجامیده است؛

ز) اشاره به تأکید جمعیت الوفاق بر ضرورت توافق بر سر قانون اساسی، با توجه به فقدان قانونی اساسی قراردادی در بحرین و همچنین لزوم اضطراری جداسازی قوای مجریه، مقننه و قضائیه از یکدیگر تا زمانی که اصل انتقال صلح‌آمیز قدرت تحقق یابد، با توجه به این‌که این کشور زیر بار حاکمیت استبدادی از پا درآمده است!^{۱۷}

۳- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری بحرین می‌رور، در روز چهارشنبه اول دی‌ماه ۱۴۰۰، در خصوص بهره‌برداری حکومت بحرین از سازمان پلیس بین‌الملل (اینتراپل) در راستای دستگیری فعالان و قرار دادن آن‌ها در معرض شکنجه. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به مطالعه منتشر شده از سوی مؤسسه دموکراسی و حقوق بشر خلیج (فارس)^{۱۸} - مستقر در استرالیا - تحت عنوان «تعقیب‌های فرامرزی» مبنی بر یکی از

^{۱۷} گزارش پایگاه خبری بحرین می‌رور. قابل بازیابی در لینک:

شیوه‌های مقام‌های بحرین جهت هدف قرار دادن معارضان در خارج از کشور و مستندسازی خطری که این افراد را حتی پس از ارائه درخواست پناهجویی مورد تهدید قرار می‌دهد؛

ب) اشاره به رو به وخامت نهادن این خطر در پی انتصاب سرلشگر احمد ناصر الرئیسی به‌عنوان رئیس اینترپل که می‌تواند اختیارات منحصر به فردی را به حکومت‌های دیکتاتوری اعطاء کرده و اعتبار این سازمان و توانایی آن در زمینه پایبندی به سیاست‌های بی‌طرفانه و احترام به حقوق بشر مورد تهدید قرار دهد: گفتنی است که الرئیسی متهم به نظارت بر دستگیری و شکنجه زندانیان اماراتی است؛

ج) اشاره به ازجمله پرونده علی هارون، فعال زندانی، که ابتدا، در روز ۱۳ دسامبر سال ۲۰۱۴ میلادی، توسط مقام‌های تایلند در بانکوک دستگیر شد، هنگامی که در تلاش برای پرواز به سوی عراق بود؛

د) اشاره به تحویل وی به مقام‌های بحرین پس از مورد شکنجه قرار گرفتن او توسط مأموران تایلندی؛

ه) اشاره به مورد شکنجه قرار گرفتن خشونت‌بار وی در بحرین و سپس محکومیت ظالمانه او به تحمل حبس طولانی مدت که مصداق حبس ابد است و همچنین سه سال حبس دیگر علاوه بر آن؛

و) اشاره به پرونده علی الشویخ؛^{۲۰} زندانی دیگر، که در روز ۲۰ اکتبر سال ۲۰۱۸ میلادی، توسط مقام‌های هلندی به اعضاء آژانس امنیت ملی بحرین که در فرودگاه در انتظار او بودند، تحویل داده شد؛

ز) اشاره به انتقال او به اداره تحقیقات کیفری، قرار گرفتن وی در معرض شکنجه‌های شدید و ناگزیر شدن او به امضاء اعترافات در دادستانی جرائم مربوط به تروریسم؛

ح) اشاره به محکومیت علی الشویخ به تحمل ۳۰ سال حبس که در حال حاضر در زندان مرکزی بدنام جو به سر می‌برد؛^{۲۱}

^{۲۰} 'Ali Al-Shwaikh

^{۲۱} گزارش پایگاه خبری بحرین می‌رور. قابل بازیابی در لینک:

۴- انتشار گزارش از سوی مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین^{۲۱}، در روز سه‌شنبه ۳۰ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص ضرورت اقدام استیون باندی^{۲۲}، سفیر جدید ایالات متحده در بحرین، به قرار دادن حقوق بشر در صدر دستور کار این کشور. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به به شمار آمدن بحرین به‌عنوان سوءاستفاده‌کننده فاحش و غیرنادم حقوق مردم خود از نگاه وزارت خارجه ایالات متحده آمریکا و سازمان‌های سرشناس ناظر بر حقوق بشر؛

ب) اشاره به اظهارات حسین عبدا...، مدیر اجرایی مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین، در آستانه برگزاری اجلاس دموکراسی توسط جو بایدن، رئیس‌جمهور آمریکا، مبنی بر فرا رسیدن زمان مناسب برای اقدام ایالات متحده به امتناع از نادیده گرفتن مسائل حقوق بشری در بحرین و درخواست از دولت این کشور جهت پایان دادن بی‌درنگ به موارد نقض حقوق بشر علیه مردم خود؛

ج) تأکید بر ضرورت اقدام استیون باندی، سفیر جدید ایالات متحده در بحرین، به تحت فشار قرار دادن حکومت بحرین از روز نخست کار خود، در راستای رقم زدن پیشرفت‌های بی‌درنگ و گسترده در زمینه حقوق بشر در این کشور، چرا که وضعیت حقوق بشر در بحرین در حقیقت شاخصی برای سنجش میزان موفقیت یا ناکارآمدی او به‌عنوان سفیر آمریکا به شمار می‌آید؛

د) اشاره به اقدام گروهی دو حزبی از سناتورهای ایالات متحده، در ماه سپتامبر سال ۲۰۲۱ میلادی، به نگارش نامه‌ای خطاب به آنتونی بلینکن، وزیر خارجه این کشور، مبنی بر درخواست جهت ایجاد الگویی جدید در روابط میان آمریکا و بحرین و ارتقاء معیارهای این رابطه، ضمن ابراز نگرانی به‌ویژه، در زمینه منجر شدن سرکوب‌های خشونت‌بار و سیستمیک صورت گرفته از جانب دولت بحرین به بروز نفرت و ناپایداری و سرانجام

<http://www.bahrainmirror.com/en/news/60754.html>

^{۲۱}Americans for Democracy and Human Rights in Bahrain (ADHRB)

^{۲۲}Steven Bondy

مورد تهدید قرار گرفتن ناوگان پنجم نیروی دریایی آمریکا و چندین هزار تن از شهروندان ساکن و شاغل آن در این کشور؛

ه) اشاره به اقدام سازمان‌های سرشناس حقوق بشری چون، سازمان عفو بین‌الملل و دیده‌بان حقوق بشر به مستندسازی فهرست طولانی از سوءاستفاده‌های حقوق بشری دولت بحرین که حاکی از ضرورت بروز واکنشی جدید از سوی ایالات متحده است؛

و) اشاره به اظهارات مایکل پیج، معاونت بخش خاورمیانه سازمان دیده‌بان حقوق بشر، در روز دوشنبه ۲۲ آذرماه ۱۴۰۰، مبنی بر تداوم حبس سرشناس‌ترین مخالفان حکومت بحرین، پس از مدت بیش از یک دهه در زندان‌های این کشور در شرایطی تحقیرآمیز که بخشی از آن به این دلیل است که متحدان قدرتمند بحرین، همچون ایالات متحده و بریتانیا به وقوع موارد جدی نقض حقوق بشر در این کشور اعتراض نمی‌کنند؛

ز) اشاره به گزارش سازمان عفو بین‌الملل مبنی بر تداوم اعمال شکنجه علیه بازداشت‌شدگان به‌عنوان امری معمول در بحرین که به دلیل ناکارآمدی مقام‌های این کشور در زمینه مورد پیگرد قرار دادن عاملان آن، همواره به صورت معاف از مجازات انجام پذیرفته، به‌رغم این‌که زندانیان در اغلب موارد نهاد عامل این اقدامات و اسامی و سمت شکنجه‌گران ادعایی را شناسایی کرده‌اند؛

ح) اشاره به برخورداری ایالات متحده از قوانین تحریمی جهت مورد مجازات قرار دادن این شکنجه‌گران و ممانعت از وقوع شکنجه در آینده که البته این قوانین تا به امروز به اجرا گذارده نشده‌اند؛

ط) اشاره به فراهم آمدن فرصت لازم برای سفیر جدید ایالات متحده در بحرین جهت بازبینی روابط دو کشور از طریق قرار دادن حقوق بشر در مرکز دستور کار خود؛

ی) اشاره به این‌که چنانچه بحرین از پیوستن به کشورهای متمدنی که به حقوق بشر احترام می‌نهند، امتناع می‌ورزد، ایالات متحده باید طرح سیستماتیک پنج‌ساله‌ای را در راستای جدا نمودن منافع راهبردی خود از منافع این کشور به اجرا درآورد؛

ک) اشاره به درخواست از سفیر جدید ایالات متحده به تعامل با دولت بحرین در زمینه مسائل حقوق بشری در بدو ورود خود به این کشور با تمرکز بر موضوعاتی چون:

- آزادی بی‌درنگ و بدون قید و شرط تمامی زندانیان سیاسی در بحرین، از جمله حسن مشیمع^{۲۳} رهبر مخالفان دولت، عبدالهادی الخواجه^{۲۴} مدافع حقوق بشر و عبدالجلیل السنکیس^{۲۵}؛ استاد دانشگاه؛

- اقدام دولت بحرین به آغاز گفتگوی معنادار با مخالفان سیاسی در رابطه با تحکیم نهادهای دموکراتیک در این کشور پیش از برگزاری انتخابات پارلمانی سال ۲۰۲۲ میلادی؛
- مسئولیت‌پذیری عاملان موارد نقض حقوق بشر در بحرین، از جمله مقام‌های ارشد وزارت کشور و نیروهای امنیتی^{۲۶}؛

۵- انتشار بیانیه مطبوعاتی از سوی مرکز اروپا برای دموکراسی و حقوق بشر^{۲۷} در روز دوشنبه ۲۹ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص اقدام برخی از نمایندگان پارلمان اروپا به امضاء نامه‌ای مبنی بر نگرانی‌های عمیق خود در رابطه با موارد نقض جدی حقوق بشر در بحرین. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به اقدام ۱۲ تن از اعضای پارلمان اروپا^{۲۸} به امضاء نامه‌ای مشترک خطاب به جوزپ بورل^{۲۹}؛ مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا، مبنی بر ابراز نگرانی‌های جدی در زمینه نظام ظالمانه حاکم در بحرین؛

^{۲۳}Hasan Mushaima

^{۲۴}Abdulhadi Alkhawaja

^{۲۵}Abduljalil Alsingace

^{۲۶} گزارش مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.adhrb.org/2021/12/new-us-ambassador-to-bahrain/>

^{۲۷}The European Centre for Democracy and Human Rights (ECDHR)

Dietmar Köster, Ignazio Corrao, Chris Macmanus, Nikolaj Villumsen, Martin Buschmann, Karen Melchior, Aliviina Alametsa, Helmut Scholz, Ernest Urtasun, Petras Auštrevičius, Irena Joveva, Erik Marquardt

^{۲۸}Joseph Borell

ب) اشاره به طرح پرسش‌های متعدد در زمینه تدابیر اتخاذ شده از سوی نهاد اقدام خارجی اتحادیه اروپا؛^{۳۱} به‌ویژه در زمینه وضعیت حسن مشیمع، رهبر مخالف زندانی و دکتر عبدالجلیل السنکیس، فعال مخالف و مدافع حقوق بشر سرشناسِ محبوس، که به‌رغم سالمندی و ابتلا به بیماری‌های مزمن، در معرض اهمال‌های پزشکی، شکنجه و دیگر رفتارهای بی‌رحمانه، غیرانسانی و تحقیرآمیز قرار گرفته‌اند؛

ج) اشاره به همچنین پرونده دو شهروند اروپایی، شامل عبدالهادی الخواجه، مدافع حقوق بشری بحرینی - دانمارکی و شیخ محمد حبیب المقداد،^{۳۲} رهبر مذهبی، محقق و فعال اجتماعی سرشناس بحرینی - سوئدی که تنها به دلیل دموکراسی‌خواهی در حبس به سر می‌برند؛

د) اشاره به همچنین درخواست نمایندگان پارلمان اروپا جهت اعمال تحریم علیه آن دسته از مقام‌های دولت بحرین که مسئول وقوع موارد نقض جدی حقوق بشر هستند، به‌ویژه مقام‌های وزارت کشور بحرین؛

ه) اشاره به طرح پرسش در زمینه درخواست نهاد اقدام خارجی اتحادیه اروپا از مقام‌های بحرینی جهت پایبندی کامل به تعهدات بین‌المللی خود، از جمله بر اساس کنوانسیون منع شکنجه و دیگر رفتارها یا مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی و تحقیرآمیز، کنوانسیون حقوق کودک، کنوانسیون رفع تمامی اشکال تبعیض علیه زنان، کنوانسیون بین‌المللی رفع تمامی اشکال تبعیض نژادی و قانون اساسی بحرین؛^{۳۳}

۶- انتشار گزارش از سوی سازمان سلام برای دموکراسی و حقوق بشر، در روز جمعه ۲۶ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص وضعیت سیال و متزلزل ملیت در بحرین. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

^{۳۱}European External Action Service (EEAS)

^{۳۲}Shaikh Mohammad Habib Almiqdad

^{۳۳}بیانیه مطبوعاتی مرکز اروپا برای دموکراسی و حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.ecdhr.org/?p=1410>

الف) اشاره به منجر شدن وقوع بهار عربی در بحرین به بروز خشونت نهادینه از سوی نیروهای پلیس در راستای سرکوب شدید شهروندان این کشور و همچنین لغو شهروندی ۹۹۰ تن از آن‌ها - عمدتاً فعالان سیاسی شیعه - از روز ۷ نوامبر سال ۲۰۱۲ میلادی؛

ب) اشاره به متهم شدن اکثر این افراد به تروریسم یا جرائم مرتبط با آنکه بر اساس قوانین بحرین از تعریفی گسترده و مبهم برخوردار است؛

ج) اشاره به محبوس شدن برخی از این افراد و اخراج شتاب‌زده آن‌ها به کشورهای دیگر جهت برخورداری از شهروندی جایگزین، درحالی‌که از افراد فاقد شهروندی جایگزین سلب تابعیت شده، به این معنا که به هیچ کشوری تعلق نداشته و حق برخورداری از شغل یا حقوق بازنشستگی را هم ندارند؛

د) اشاره به این‌که حقوق دیگری چون برخورداری از حساب بانکی، حق مالکیت مسکن و برخورداری از کارت شناسایی رسمی نیز از این افراد سلب شده و در برخی موارد اموال و دارایی‌های آن‌ها به مصادره حکومت بحرین در آمده است؛

ه) اشاره به ناگزیر شدن این افراد به یا ارائه درخواست پناهندگی به کشورهای دیگر به‌عنوان فردی که فاقد کشور است و یا پذیرش به شمار آمدن به‌عنوان «مهاجران غیرقانونی» در کشور خود که منجر به دستگیری آن‌ها شده، جهت اعتراف ساختگی به وضعیت غیرقانونی خود مورد شکنجه قرار گرفته و سرانجام به کشورهای چوچون، لبنان، عراق یا ایران یا کشورهایی که لزوماً ارتباطی با آن ندارند، فرستاده می‌شوند؛

و) به‌عبارت‌دیگر حکومت در صدد استفاده از وضعیت این افراد به‌عنوان نماد حاکمیت مطلقه خود حتی در مواجهه با قوانین داخلی و بین‌المللی است، که چنین اقداماتی را ممنوع به شمار می‌آورند؛

ز) اشاره به اقدام دولت بحرین، در ماه آوریل سال ۲۰۱۹ میلادی، به اعاده شهروندی ۵۵۱ تن از این افراد، تحت فشارهای بین‌المللی: این در حالی است که این افراد همچنان از حقوقی که به‌طور معمول توسط حق شهروندی ضمانت می‌شود، برخوردار نیستند؛

ح) از سوی دیگر، از آنجا در مجموع ۳۴۳ تن از این افراد موفق به اعاده شهروندی خود نشده و نشانه‌ای نیز دال بر وقوع این امر وجود ندارد، یا ناگزیر به زندگی در تبعید شده و یا به‌عنوان زندانی سیاسی در بحرین در حبس به سر می‌برند؛

ط) اشاره به همچنین، تداوم اقدام حکومت به اجرای برنامه سیستماتیک پذیرش تابعیت مهاجران سنی‌مذهب در نیروهای امنیتی بحرین که از آغاز به‌منظور کنترل و مهار جمعیت شیعه کشور مورد استفاده قرار می‌گرفتند؛

ی) گفتنی است که اعطاء حق شهروندی به آن‌ها به‌عنوان هدیه‌ای از سوی پادشاه بحرین انجام می‌پذیرد که البته ضمانتی برای دائمی بودن آن وجود ندارد، همان‌گونه که در سال ۲۰۱۳ میلادی، بخش قابل توجهی از اعضای نیروهای امنیتی سلب تابعیت و به پاکستان فرستاده شدند؛

ک) اشاره به این‌که اگر چه این تحولات بخشی از روندی متداوم در بحرین به شمار می‌آید، اما درعین حال نمایانگر پارادایم جاری در این کشور پس از سال ۲۰۱۱ میلادی است که در آن مفهوم شهروندی به‌طور فزاینده‌ای سیال و متناقض شده است، به گونه‌ای که حق شهروندی به‌طور خودسرانه و بر اساس تمایل پادشاه، حتی در تغایر با قانون اساسی، اعطای، سلب و اعاده می‌شود و بنیان و اساس شهروندی را متزلزل می‌سازد و

ل) گفتنی است که این روند نه تنها توهینی به حقوق بشر و حقوق بین‌الملل به شمار می‌آید، بلکه از ایجاد ملی‌گرایی و هویت ملی همه‌شمول ممانعت به عمل آورده و موجب جدایی و هراس جوامع می‌شود تا سرانجام کنترل آن‌ها آسان‌تر انجام پذیرد^{۳۳}؛

۷- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری بحرین می‌رور، در روز پنج‌شنبه ۲۵ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص اقدام مجمع حقوق بشر بحرین^{۳۴} به ارسال نامه به دبیرکل سازمان ملل مبنی بر مورد تعقیب قرار گرفتن مخالفان در خارج از کشور. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

^{۳۳} گزارش سازمان سلام برای دموکراسی و حقوق بشر. قابل‌بازیابی در لینک:

<https://salam-dhr.org/?p=4804>

^{۳۴}Bahrain Forum for Human Rights (BFHR)

الف) اشاره به درخواست مجمع حقوق بشر بحرین از آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان ملل، جهت مداخله در زمینه اقدامات خودسرانه مقام‌های بحرینی که با مورد هدف قرار دادن مخالفان سیاسی و مدافعان حقوق بشر در خارج از کشور، اقدام به صدور موارد نقض حقوق بشر می‌کنند؛

ب) اشاره به اقدام مقام‌های منامه به درخواست از نیروهای امنیتی لبنان جهت اخراج اعضای جمعیت الوفاق پس از برگزاری کنفرانس مطبوعاتی از سوی این جمعیت در زمینه گزارش حقوق بشری خود، تحت عنوان «اپیدمی نقض حقوق بشر» که به مستندسازی موارد نقض حقوق بشر در بحرین، از سال ۲۰۱۹ تا اواسط سال ۲۰۲۱ میلادی، می‌پردازد؛

ج) اشاره به تقاضا از دبیرکل سازمان ملل جهت درخواست از مقام‌های بحرین به منظور ایجاد وفاق ملی در کشور در راستای دستیابی به اصلاحات جامع، سیاسی و حقوق بشری به جای توسل به گزینه‌های امنیتی؟^{۳۰}

د) اشاره به ابراز نگرانی سازمان عفو بین‌الملل در زمینه تصمیم وزیر کشور و نخست‌وزیر لبنان علیه مخالفان بحرینی ضمن خاطر نشان کردن این‌که جمعیت الوفاق نهادی قانونی و دارای مجوز است که برای سال‌های متمادی از کرسی‌هایی در شورای قانون‌گذاری این کشور برخوردار بوده و حتی مقام‌های بحرین در برخی از مسائل حقوق بشری نیز با اعضای آن گفتگو کرده‌اند؟^{۳۱}

ه) اشاره به اقدام انجمن مطبوعات بحرین^{۳۲} به محکومیت تلاش دولت بحرین جهت مورد هدف قرار دادن مخالفان سیاسی و مدافعان حقوق بشر در خارج از کشور، پس از اقدام آن (دولت بحرین) به ارسال نامه‌ای اعتراضی به لبنان در رابطه با میزبانی کنفرانس مطبوعاتی برگزار شده از سوی جمعیت الوفاق که نمایانگر تداوم سیاست‌های بی‌ثمر و بیهوده این کشور است؛

^{۳۰} گزارش پایگاه خبری بحرین می‌رور. قابل بازیابی در لینک:

<http://www.bahrainmirror.com/en/news/60729.html>

^{۳۱}<http://www.bahrainmirror.com/en/news/60742.html>

^{۳۲}Bahrain Press Association (BPA)

و) اشاره به بهره‌برداری دولت بحرین از بحران اخیر ایجاد شده میان لبنان و کشورهای حاشیه خلیج (فارس) به‌منظور تحت فشار قرار دادن طرف لبنانی و در راستای اجرای سیاست‌های سرکوبگرانه حکومت به‌منظور مصادره نظرات مخالف سیاسی و حقوق بشری و مورد حمله قرار دادن مخالفان حتی کسانی که جهت اجتناب از مواجهه با اقدامات تلافی‌جویانه سیاسی، کشور را ترک گفته‌اند؛^۳

ز) اشاره به درخواست مؤسسه ملی حقوق بشر لبنان^۴ از دولت این کشور جهت احترام گذاردن به اصل عدم بازگردانی (نان - رفولمان) با توجه به این‌که احتمال دارد که اعضاء جمعیت الوفاق در بازگشت به بحرین مورد شکنجه قرار گرفته و جان‌شان به خطر افتد.^۵

*امارات متحده عربی

۱- انتشار گزارش از سوی کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی؛^۱ در روز چهارشنبه اول دی‌ماه ۱۴۰۰، در خصوص درخواست از دولت امارات متحده عربی جهت آزاد کردن دکتر محمد الرُّکِن^۲ در آستانه سال جدید میلادی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به تأکید کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی بر درخواست خود جهت آزادی بی‌درنگ و بدون قید و شرط دکتر محمد الرُّکِن، وکیل و فعال حقوق بشر سرشناس اماراتی، در آستانه سال ۲۰۲۲ میلادی، که بیش‌تر فعالیت‌های شغلی خود را به ارائه کمک‌های حقوقی به قربانیان حقوق بشر در این کشور اختصاص داده است؛

ب) اشاره به به‌شمار آوردن دکتر الرُّکِن به‌عنوان استاد حقوق قانون اساسی و برنده جایزه در این زمینه، همچنین معروف به عضویت در گروه موسوم به «یو.ای.ای ۲۵»^۳ - گروهی

^۱<http://www.bahrainmirror.com/en/news/60735.html>

^۲Lebanese National Human Rights Institution

^۳<http://www.bahrainmirror.com/en/news/60734.html>

^۴International Campaign for Freedom in the United Arab Emirates (ICF UAE)

^۵Mohammed Al Roken

^۶UAE 5

از متشکل از فعالان حقوق بشری که ابتدا به دلیل مدیریت و بیگانه‌ی انتقادی از دولت امارات محکوم و سپس شامل عفو شدند؛

ج) اشاره به دستگیر شدن دکتر الرکن، در روز ۱۷ ژوئیه سال ۲۰۱۲ میلادی، حبس او در سلول انفرادی در مکانی نامعلوم و مخفیانه و محکومیت ناعادلانه وی، در روز ۲ ژوئیه سال ۲۰۱۳، به تحمل ۲۰ سال حبس توسط دیوان فدرال عالی ابوظبی، به عنوان بخشی از محاکمه دسته جمعی غیرمنصفانه موسوم به «یو.ای.ای ۹۴»؛

د) اشاره به اقدام حکومت امارات به محاکمه او به همراه ۹۳ تن دیگر از فعالان اجتماعی و سیاسی که ۶۴ تن از آنها متهم به توطئه علیه دولت شدند، پس از آنکه طوماری را مبنی بر درخواست جهت ایجاد اصلاحات دموکراتیک در این کشور امضاء کرده بودند؛

ه) اشاره به حبس دکتر الرکن، از زمان محکومیت او، در زندان الرزین ابوظبی که معروف به گونتناموی امارات متحده عربی است؛

و) اشاره به تداوم عدم رعایت حداقل مقررات معیار سازمان ملل برای رفتار با زندانیان از سوی مقام‌های این زندان و بدنام بودن آن به دلیل مورد شکنجه و سوءرفتار قرار دادن زندانیان؛

ز) اشاره به افشاءگری سازمان عفو بین‌الملل، در ماه نوامبر سال ۲۰۱۵ میلادی، در زمینه قرار گرفتن متداوم دکتر الرکن در معرض پخش موسیقی‌های تبلیغاتی با صدای بسیار بلند در سلول خود که منجر به از دست رفتن هوشیاری وی به دلیل فشار خون بالا و رو به وخامت نهادن عفونت گوش او شده است؛

ح) اشاره به سوابق اقدامات و فعالیت‌های صورت گرفته در سال ۲۰۲۱ میلادی، در راستای آزادی محمد الرکن، از جمله:

- اقدام مری لالور،^{۹۵} گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه وضعیت مدافعان حقوق بشر، در روز ۱۰ فوریه سال ۲۰۲۱ میلادی، به محکوم کردن حبس سه تن از فعالان اماراتی،

^{۹۴}UAE 94

^{۹۵}Mary Lawlor

از جمله محمد الرکن، درخواست وی از دولت امارات جهت آزاد کردن این زندانیان به منظور فراهم آمدن امکان لازم برای تداوم فعالیت‌های حقوق بشری هدفمند و ضروری‌شان و همچنین ابراز نگرانی در زمینه وضعیت سلامت، شرایط حبس و نحوه رفتار با آن‌ها در زندان؛

– اقدام پارلمان اروپا، در روز ۱۶ سپتامبر سال ۲۰۲۱ میلادی، به تصویب قطعنامه‌ای مبنی بر محکومیت نقض ادعایی حقوق بشر در امارات متحده عربی، از جمله حبس دکتر محمد الرکن، ضمن درخواست جهت آزادی بی‌درنگ و بدون قید و شرط او به همراه احمد منصور و ناصر بن غیث؛

ط) اشاره به حیاتی بودن سال آتی میلادی برای دکتر محمد الرکن، به دلیل پایان یافتن مدت زمان محکومیت او، در روز ۱۷ ژوئیه، ضمن تأکید بر این‌که روز آزادی وی باید از سوی مقام‌های امارت محترم شمرده شده و وی در معرض حبس نامحدود قرار نگیرد – اقدام متداول حکومت امارات که در تناقض فاحش با معیارهای بین‌المللی حقوق بشر و نیز قوانین داخلی این کشور در رابطه با دادرسی‌های عادلانه و فرآیندهای صحیح حقوقی است؛

ی) اشاره به درخواست این نهاد حقوق بشری از مقام‌های امارات جهت به رسمیت شناختن مسئولیت خود بر اساس قانون اساسی در زمینه رعایت و احترام به حقوق بشر با آزاد کردن بی‌درنگ و بدون قید و شرط دکتر محمد الرکن؛

ک) اشاره به همچنین درخواست جهت بهبود اضطراری وضعیت رفتار با زندانیان در امارات متحده عربی و تقاضا از دولت این کشور جهت آزاد کردن زندانیان سیاسی که بیش از مدت زمان محکومیت خود و بدون هرگونه توجیه عادلانه همچنان در حبس به سر می‌برند؛^{۴۶}

^{۴۶} گزارش کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی. قابل بازیابی در لینک:

۲- انتشار گزارش از سوی سازمان حقوق بشری الکرانه - مستقر در ژنو - در روز سه‌شنبه ۳۰ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص اقدامات تلافی‌جویانه امارات متحده عربی در قبال خانواده زندانیان. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به اقدام مقام‌های امارات متحده عربی به نه تنها سرکوب و حبس فعالان و مخالفان سیاسی برای سال‌های متمادی و تحمیل مجازات‌های بی‌رحمانه علیه آن‌ها پس از برگزاری محاکمه‌های ناعادلانه، بلکه تلاش جهت انتقام‌جویی از خانواده‌ها و آسیب رساندن به بستگان قربانیان، به‌عنوان ابزاری دیگر جهت سرکوب و خاموش کردن صداهای مخالف؛

ب) اشاره به ازجمله اعمال این سیاست علیه عبدالسلام درویش المرزوقی،^{۴۷} زندانی عقیدتی - سیاسی اماراتی، که سازمان الکرانه پرونده او را در قالب شکایت دسته جمعی ارائه شده در رابطه با گروهی از زندانیان عقیدتی - سیاسی، موسوم به گروه «یو.ای.ایی ۹۴»، به کارگروه حبس خودسرانه سازمان ملل ارجاع داده است؛

ج) اشاره به ناگزیر شدن خانواده عبدالسلام درویش به ترک قهری کشور خود، از سال ۲۰۱۶ میلادی، به‌عنوان سفری پزشکی به ایالات متحده؛

د) اشاره به اطلاع یافتن آن‌ها از اقدام دولت امارات متحده عربی به سلب تابعیت از آن‌ها و درخواست از آن‌ها جهت مراجعه به دفتر گذرنامه این کشور به‌منظور تحویل گذرنامه و مدارک شناسایی‌شان؛

ه) اشاره به درخواست مقام‌های امارات از یکی از دختران المرزوقی - که تنها فرد خانواده است که در این کشور باقی مانده و حق خروج از آن را ندارد - به تحویل گذرنامه خود درحالی‌که سایر مدارک شناسایی او به هنگام ملاقات با پدرش، در سال ۲۰۱۸ میلادی، در زندان الرزین از او گرفته شده بود: گفتنی است که وی از تحویل گذرنامه خود سر باز زد، اما در حال پس از مدتی تاریخ اعتبار گذرنامه به پایان رسیده و امکان تجدید آن نیز برای او وجود نداشته است؛

^{۴۷}Abd al-Salam Darwish al-Marzouqi

و) اشاره به تداوم حبس المرزوقی در زندان الرزین و ممانعت به عمل آمدن از ملاقات‌های او از ماه مارس سال ۲۰۲۰ میلادی: گفتنی است که مدت زمان محکومیت ۱۰ ساله المرزوقی به زودی به پایان می‌رسد، درحالی‌که تنها به دلیل بهره‌مندی از حق آزادی بیان و عقیده زندانی شده است؛

ز) اشاره به مرگ سلمان عبدالسلام المرزوقی، فرزند عبدالسلام درویش المرزوقی، در هفته‌های اخیر پس از رو به وخامت نهادن وضعیت سلامتی او در غیاب پدرش؛

ح) اشاره به اقدام مقام‌های امارات متحده عربی به دستگیری المرزوقی ۹ سال پیش، قرار دادن او در معرض ناپدیدشدگی قهری، اعمال شکنجه و امضاء اعترافاتی که او حتی امکان خواندن آن‌ها را نیز نیافته بود و از این رو محروم کردن وی از برخورداری از دادرسی عادلانه؛

ط) اشاره به اقدام مقام‌های امارات، به در حقیقت، مجازات دسته جمعی خانواده او از طریق سلب شهروندی فرزندان وی و محروم کردن آن‌ها از دسترسی به خدمات ضروری، چون مراقبت‌های پزشکی که در نهایت منجر به مرگ پسر او شد، بدون آنکه امکان ملاقات با پدرش را بیابد؛

ی) اشاره به موارد متعدد نقض حقوق خانواده درویش از سوی حکومت امارات متحده عربی، از جمله ممانعت از دسترسی آن‌ها به درآمد پدرشان – که از کارکنان سابق دولت به شمار می‌آمد – محروم کردن فرزندان او از برخورداری از بورسیه‌های تحصیلی، ممانعت از تمامی فرآیندهای حقوقی اتخاذ شده از سوی خانواده وی در راستای اعاده حقوق خود و همچنین تهدید متداوم آن‌ها به محبوس کردن‌شان به اتهام ارتکاب به جرائم سایبری به دلیل گزارش‌دهی در زمینه این موارد در شبکه‌های اجتماعی؛

ک) اشاره به اقدام مری لالور، گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه وضعیت مدافعان حقوق بشر، در ماه ژوئن سال ۲۰۲۱ میلادی، به صدور بیانیه‌ای مبنی بر درخواست از مقام‌های امارات متحده عربی جهت آزاد کردن بی‌درنگ محمد المنصوری^۸، حسن محمد

الحمداد؛^۴ حذیف راشد عبدا... الاویس؛^۵ علی سعید الکندی^۶ و سالم حمدون الشحی؛^۷ بخشی از گروه موسوم به «یو.ای.ای. ۹۴»، متشکل از وکلا و دانشگاهیان که در ماه ژوئیه سال ۲۰۱۳ میلادی، به اتهام توطئه برای براندازی حکومت به تحمل ۱۰ سال حبس محکوم شدند؛

ل) اشاره به به‌شمار آمدن محکومیت‌های آن‌ها به‌عنوان محکومیت‌های بی‌رحمانه و حبس‌شان به مثابه حبس خودسرانه از نگاه کارگروه حبس خودسرانه سازمان ملل؛

م) تأکید بر این‌که این افراد از آغاز نباید به دلیل بهره‌مندی مشروع از آزادی‌های خود دستگیر می‌شدند؛

ن) اشاره به این‌که پیگرد حقوقی این مدافعان حقوق بشر نمایانگر تشدید کارزار مقام‌های امارات متحده عربی علیه افراد و سازمان‌های خواهان اجرای اصلاحات سیاسی مسالمت‌آمیز بوده است؛

س) اشاره به تناقض ادعایی محاکمه‌های این متهمان با حق آن‌ها در زمینه برخورداری از دادرسی عادلانه، همچنین اقدام مقام‌های امارات به محروم یا محدود کردن شدید دسترسی‌شان به وکیل، از جمله در زمان انجام تحقیقات؛

ع) اشاره به درخواست این مقام سازمان ملل از مقام‌های امارات متحده عربی جهت آزاد کردن این مدافعان حقوق بشر و فراهم آوردن امکان لازم برای آن‌ها جهت تداوم فعالیت‌های هدفمند و ضروری حقوق بشری‌شان؛

ف) اشاره به اتهامات نگران‌کننده در زمینه قرار گرفتن این افراد در معرض حبس انفرادی برای مدت زمان‌های طولانی که مصداق شکنجه است، همچنین اتهاماتی چون، اقدام مقام‌های زندان‌ها به خاموش کردن دستگاه‌های تهویه هوا، هنگامی که دمای هوا به بیش از

^۴Hassan Mohammed Al-Hammad

^۵Hadif Rashid Abdullah Al-Owais

^۶Ali Saeed Al-Kindi

^۷Salem Hamdoun Al-Shehhi

۴۰ درجه سانتیگراد رسیده بوده، همچنین پوشاندن پنجره‌ها و ممانعت به عمل آوردن از دیدن نور خورشید برای زندانیان؛

ص) اشاره به ابراز نگرانی شدید کارشناس سازمان ملل در تماس با مقام‌های امارات متحده عربی در این رابطه و درخواست از دولت این کشور جهت آزاد کردن بی‌درنگ این زندانیان^{۵۳}

۳- انتشار گزارش از سوی کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی، در روز جمعه ۲۶ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص درخواست از دولت امارات متحده عربی جهت آزاد کردن احمد منصور در آستانه سال جدید میلادی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به اقدام کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی به تجدید درخواست خود در آستانه سال جدید میلادی، جهت آزادی بی‌درنگ و بدون قید و شرط احمد منصور، مدافع سرشناس حقوق بشر اماراتی، معروف به حامی همه‌جانبه از حقوق بشر در داخل کشور و در منطقه خاورمیانه؛

ب) اشاره به حبس منصور در مکانی نامعلوم به مدت بیش از یک سال، پس از دستگیری وی در روز ۲۰ مارس سال ۲۰۱۷ میلادی؛

ج) اشاره به محکومیت ناعادلانه او، در ماه مه سال ۲۰۱۸ میلادی، به تحمل ۱۰ سال حبس، به دلیل اتهامات منتج از انتقاد مسالمت‌آمیز وی از سیاست‌های دولت و درخواست‌های او جهت اصلاح وضعیت حقوق بشر در کشور؛

د) اشاره به اقدام دادستانی امنیتی کشور به متهم کردن منصور به سلب اعتبار از امارات متحده عربی از طریق شبکه‌های اجتماعی، ذیل قانون جرائم سایبری سال ۲۰۱۲ میلادی و به‌ویژه اقدام وی به محکوم کردن نقض حقوق بشر در مصر و یمن، همچنین مورد پیگرد

^{۵۳} گزارش سازمان حقوق بشری الکرانه. قابل بازیابی در لینک:

قرار گرفتن فعالیت‌های دیگر او، از جمله جرائم مربوط به برگزاری سخنرانی در امارات متحده عربی؛

ه) اشاره به حبس منصور در سلول انفرادی در زندان بدنام و سرکوبگر الصدر، پس از محکومیت وی - سلولی دو در دو متری، بدون تخت، تشک یا دیگر وسایل مورد نیاز برای گذر زمان؛

و) اشاره به در نتیجه، اقدام منصور به دست زدن به دو اعتصاب غذا در سال ۲۰۱۹ میلادی، در اعتراض به شرایط اسفبار حبس خود که به‌طور موفقیت‌آمیزی مقام‌های اماراتی را ناگزیر نمود تا امکان تماس موقت او با اعضای نزدیک خانواده خود و گذراندن زمان‌هایی محدود در هوای آزاد را فراهم آورند؛

ز) اشاره به همچنین قرار گرفتن منصور در معرض شکنجه‌های جسمی و روحی در این دوران و به شمار آمدن ۴ سال حبس او در زندان انفرادی به‌عنوان مصداق شکنجه، بر اساس کنوانسیون منع شکنجه و دیگر رفتارها یا مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی و تحقیرآمیز که امارات متحده عربی در سال ۲۰۱۲ میلادی آن را تصویب نمود؛

ح) اشاره به سوابق اقدامات و فعالیت‌های صورت گرفته در سال ۲۰۲۱ میلادی، در راستای آزادی احمد منصور، از جمله:

- اقدام سازمان دیده‌بان حقوق بشر و مرکز حقوق بشر خلیج (فارس)، در ماه ژانویه، به انتشار گزارشی ۳۰ صفحه‌ای مبنی بر افشاء قرار گرفتن احمد منصور در معرض رفتارهای خشونت‌آمیز در زندان، از جمله حبس نامحدود در سلول انفرادی و سایر اشکال شکنجه؛

- اقدام مری لالور، گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه وضعیت مدافعان حقوق بشر، در ماه فوریه، به محکوم کردن حبس طولانی مدت سه فعال اماراتی توسط حکومت این کشور، از جمله احمد منصور و درخواست وی از دولت جهت آزاد کردن آن‌ها تا این‌که امکان لازم برای تداوم فعالیت‌های حقوق بشری‌شان فراهم آید؛

- اشاره به اقدام ویلیام بوردون^{۵۰} وکیل حقوق بشر فرانسوی، در ماه ژوئن، به طرح شکایت رسمی از جانب مرکز حقوق بشر خلیج (فارس) در دفتر دادستانی در پاریس، علیه سرلشگر احمد ناصر الرئسی - که در حال حاضر ریاست سازمان پلیس بین‌الملل (ایتراپل) را بر عهده دارد - به دلیل دستگیری غیرقانونی و شکنجه احمد منصور: گفتنی است که الرئسی که سمت ریاست نیروهای امنیتی در وزارت کشور امارات متحده عربی را بر عهده داشته، متهم به اعمال شکنجه و رفتارهای ظالمانه شده است؛

- اشاره به انتشار نامه افشاء شده احمد منصور، در ماه ژوئیه، مبنی بر جزئیات قرار گرفتن او در معرض سوءرفتار در زندان و همچنین محاکمه ناعادلانه فاحش وی، که در رسانه‌های منطقه‌ای انتشار یافته و موجب بروز نگرانی‌های جدی در زمینه ایمنی او شده بود؛

- اشاره به اقدام پارلمان اروپا، در ماه سپتامبر، به تصویب قطعنامه‌ای مبنی بر محکومیت نقض ادعایی حقوق بشر در کشورهای حاشیه خلیج (فارس)، از جمله حبس احمد منصور و درخواست جهت آزادی بی‌درنگ و بدون قید و شرط وی و محمد الرکن و ناصر بن غیث؛

- اشاره به اقدام مری رایبسون^{۵۱}، کمیسر سابق حقوق بشر سازمان ملل، در ماه اکتبر، به درخواست از امارات متحده عربی جهت آزاد کردن احمد منصور، در خلال سخنرانی خود در نمایشگاه جهانی اکس پوی دوی؛

ط) اشاره به این‌که حبس منصور انعکاسی مستقیم از سرکوب متداوم و سیستماتیک مخالفان سیاسی توسط دولت امارات متحده عربی است و این‌که فعالیت‌های قانونی و صلح‌آمیز حقوق بشری او هرگز نمی‌بایست منجر به دستگیری و محکومیت وی می‌شده است؛

ی) تأکید بر ضرورت اقدام دولت امارات به به رسمیت شناختن مسئولیت خود بر اساس قانون اساسی جهت رعایت و احترام به حقوق بشر از طریق آزاد کردن بی‌قید و شرط و بی‌درنگ منصور؛

ک) اشاره به ابراز امیدواری از این‌که فرا رسیدن سال نو میلادی عاملی برای ایجاد تغییر در امارات متحده عربی به شمار آید^{۵۲}؛

^{۵۰}William Bourdon

^{۵۱}Mary Robinson

۴- انتشار گزارش از سوی کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی، در روز چهارشنبه ۲۴ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص حبس زندانی سیاسی اماراتی در مکانی نامعلوم.

برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به حبس حسن مونیخ الجبری^{۵۷} زندانی عقیدتی - سیاسی اماراتی، در مکانی نامعلوم برای مدت ۴۸۷ روز؛

ب) اشاره به گزارش‌های دریافتی مبنی بر قطع تمامی تماس‌های خانواده الجبری با او، از روز ۱۵ اوت سال ۲۰۲۰ میلادی، هم‌زمان با اقدام مقام‌های امارات متحده عربی به اعمال ممنوعیت در زمینه برقراری تماس‌های تلفنی برای وی؛

ج) اشاره به عدم ملاقات خانواده الجبری با او، از ماه دسامبر سال ۲۰۱۹ میلادی، پس از اقدام مقام‌های امارات به تعلیق ملاقات‌ها به دلیل شیوع بیماری همه‌گیر کووید - ۱۹ و ابراز نگرانی آن‌ها در زمینه سلامت و ایمنی وی که در حال حاضر در مورد مکان حبس و وضعیت او اطلاعی در دست نیست؛

د) اشاره به دستگیری الجبری، در روز ۹ آوریل سال ۲۰۱۲ میلادی، به همراه ۹۳ فعال سیاسی دیگر پس از اقدام آن‌ها به انتقاد آشکارا از دولت امارات و امضاء طوماری مبنی بر درخواست جهت ایجاد اصلاحات دموکراتیک در کشور؛

ه) اشاره به محکومیت او به تحمل ۱۰ سال حبس، در روز ۲ ژوئیه سال ۲۰۱۳ میلادی، در چهارچوب محاکمه دسته جمعی به شدت ناعادلانه موسوم به «یو.ای.ای ۹۴»، پس از قرار گرفتن در معرض ناپدیدشدگی قهری به مدت بیش از ۷ ماه؛

و) اشاره به اقدام امارات متحده عربی، در آستانه وقوع بهار عربی در سراسر منطقه خاورمیانه و شمال آفریقا، در سال ۲۰۱۱ میلادی، به سرکوب گسترده و سیستماتیک آزادی

^{۵۶} گزارش کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی. قابل بازیابی در لینک:

<http://icfuae.org.uk/press-releases/2021-comes-end-we-urge-uae-government-free-ahmed-mansoor>

^{۵۷}Hassan Munif al-Jabri

بیان و تشکیل اجتماعات و تجمعات تا جایی که امروز دیگر اثری از جامعه و فضای مدنی در این کشور به چشم نمی‌خورد؛

ز) گفتنی است که تشکیل و فعالیت احزاب سیاسی و سازمان‌های حقوق بشری و برگزاری تظاهرات در امارات متحده عربی ممنوع به شمار می‌آید.^{۵۸}

ب) موارد نقض حقوق بشر از سوی عربستان سعودی و امارات متحده عربی در سایر کشورهای منطقه

*اتتلاف به رهبری عربستان

۱- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری سازمان ملل، در روز چهارشنبه اول دی‌ماه ۱۴۰۰، در خصوص هشدار سازمان ملل در زمینه مواجهه ۸ میلیون تن از مردم یمن با کاهش سهمیه‌های غذایی با توجه به کمبود منابع مالی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به هشدار برنامه جهانی غذای سازمان ملل در زمینه مواجهه این سازمان با کمبود منابع مالی جهت تداوم بخشیدن به تأمین کمک‌های غذایی به ۱۳ میلیون تن از مردم یمن؛

ب) اشاره به ناگزیر شدن برنامه جهانی غذا به اختصاص سهمیه غذایی کم‌تر به ۸ میلیون تن از شهروندان یمنی که از ماه ژانویه سال آتی میلادی، گرسنگی را تجربه می‌کنند. این در حالی است که ۵ میلیون تن دیگر از مردم این کشور که در معرض خطر قریب‌الوقوع قحطی قرار دارند، همچنان از سهمیه کامل برخوردار می‌شوند؛

ج) اشاره به اظهارات کورین فلاشر^{۵۹}، مدیر منطقه خاورمیانه و شمال آفریقای برنامه جهانی غذا، مبنی بر ناگزیر شدن این سازمان به اتخاذ تدابیر مایوس‌کننده با توجه به محدودیت منابع و انجام اولویت‌بندی در این زمینه با تمرکز بر افرادی که در بحرانی‌ترین شرایط قرار دارند؛

^{۵۸} گزارش کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی. قابل بازیابی در لینک:

<http://icfuae.org.uk/news/emirati-political-prisoner-held-unknown-location-uae>

^{۵۹}Corinne Fleischer

د) اشاره به این که این تدابیر در بدترین زمان ممکن برای خانواده‌های یمنی به وقوع می‌پیوندد که وابسته به کمک‌های برنامه جهانی غذا برای بقا هستند، با توجه به این که کاهش ارزش پول رایج این کشور و افزایش تورم منجر به قرار گرفتن اقتصاد آن در آستانه سقوط شده و دسترسی مردم یمن به مواد غذایی کافی به شدت کاهش یافته که موجب تحت تأثیر قرار گرفتن نیمی از خانواده‌های این کشور در سه ماه گذشته شده است؛

ه) اشاره به همچنین بیش از دو برابر شدن بهای مواد غذایی در بیش‌تر مناطق یمن در طول سال گذشته؛

و) این در حالی است که تداوم تشدید منازعات در چندین جبهه از کشور نیز بسیاری از خانواده‌های یمنی را ناگزیر به گریز از خانه‌های خود کرده است؛

ز) اشاره به قرار داشتن مردم یمن در حال حاضر در آسیب‌پذیرترین شرایط، مستأصل از منازعات بی‌امان و بحران عمیق اقتصادی که میلیون‌ها تن از شهروندان این کشور را به ورطه فقر و مستمندی کشانده است؛

ح) گفتنی است که با آغاز سال جدید میلادی بسیاری از خانواده‌های یمنی کم‌تر از نیمی از حداقل سهمیه روزانه‌ای که برنامه جهانی غذا به آن‌ها اختصاص داده بود را دریافت می‌کنند؛

ط) این در حالی است که در صورت عدم تأمین منابع مالی جدید، اعمال کاهش‌های شدیدتر نیز اجتناب‌ناپذیر بوده و حتی شاید موجب حذف کامل برنامه کمک‌های غذایی به مردم این کشور شود؛

ی) اشاره به همچنین کاهش درمان‌های مربوط به سوءتغذیه و وعده‌های غذایی مدارس؛

ک) اشاره به مواجهه بیش از نیمی از جمعیت یمن - حدود ۱۶,۲ میلیون نفر - با گرسنگی شدید و ۲,۳ میلیون کودک زیر پنج سال با خطر سوءتغذیه در حال حاضر؛

ل) اشاره به نیاز برنامه جهانی غذا به ۸۱۳ میلیون دلار جهت تداوم بخشیدن به برنامه کمک به آسیب‌پذیرترین اقشار یمن تا ماه مه سال آتی میلادی و نیاز این سازمان در سال

۲۰۲۲، به ۱,۹۷ میلیارد دلار جهت ادامه ارائه کمک‌های حیاتی به خانواده‌هایی که در آستانه فرو افتادن در ورطه قحطی قرار دارند؛^{۶۱}

۲- اشاره به انتشار گزارش از سوی پایگاه اینترنتی ریلیف‌وب،^{۶۱} در روز پنج‌شنبه ۲۵ آذرماه ۱۴۰۰، در خصوص آمار نگران‌کننده کودکان یمنی مبتلا به سوءتغذیه. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

(الف) اشاره به وجود معضل سوءتغذیه در یمن از پیش از آغاز جنگ و درعین حال منجر شدن تداوم منازعات هفت ساله به رو به وخامت نهادن این وضعیت در استان حجه و مناطق اطراف آن، در شمال غرب این کشور؛

(ب) اشاره به به‌ویژه مشاهده سوءتغذیه در میان کودکان زیر پنج سال در یمن و حاکی بودن آمار سازمان پزشکان بدون مرز از افزایش نگران‌کننده این معضل در سال جاری میلادی؛

(ج) اشاره به منجر شدن منازعه حدوداً هفت ساله یمن به تضعیف اقتصاد این کشور و نظام سلامت پیشاپیش شکننده آن، که با گذشت هر روز بر وخامت این وضعیت نیز افزوده می‌شود؛

(د) اشاره به ناگزیر شدن مرکز تغذیه درمانی بیماران - وابسته به سازمان پزشکان بدون مرز - در بیمارستان شهر عبس،^{۶۲} در استان حجه، به پذیرش ۳۳۷۷ بیمار، از ماه ژانویه تا نوامبر سال ۲۰۲۱ و همچنین افزایش ۷۶ درصدی پذیرش کودکان مبتلا به سوءتغذیه شدید به همراه سایر بیماری‌ها، در سال جاری در قیاس با سال گذشته میلادی، از سوی سازمان ریلیف؛

(ه) اشاره به ناگزیر شدن این مراکز به درمان مکرر و چندباره کودکان مبتلا به سوءتغذیه، با توجه به این‌که علل اصلی و بنیادین منجر به بروز این بحران همچنان مورد توجه قرار نگرفته و رفع نشده است؛

^{۶۱} گزارش پایگاه خبری سازمان ملل. قابل‌بازیابی در لینک:

<https://news.un.org/en/story/2021/12/1108612>

^{۶۲}ReliefWeb

^{۶۳}Abs

و) اشاره به این که سوء تغذیه کودکان تنها به دلیل فقدان یا کمبود مواد غذایی به وقوع نپیوسته و در بسیاری موارد به رغم وجود مواد غذایی، شهروندان یمنی با توجه به از دست رفتن مشاغل، عدم دریافت حقوق برای ماه‌های متمادی، کاهش ارزش پول رایج کشور و افزایش بهای مواد غذایی، سوخت و سایر کالاهای ضروری، از عهده مخارج تهیه آن بر نمی‌آیند؛

ز) اشاره به میزبانی شهر عبس و مناطق اطراف آن از حدود ۵۵۶۵۰ خانوار بی‌جا شده به دلیل تداوم درگیری‌ها در این کشور که اکثر آن‌ها نیز برای بقاء خود به دریافت کمک‌های بشردوستانه متکی هستند و از این روز بسیاری از آن‌ها جهت تهیه مواد غذایی برای فرزندان خود با چالش مواجهند؛

ح) اشاره به آمار به دست آمده از بیمارستان عبس مبنی بر این که حدود ۳۳ درصد از کل کودکان مبتلا به سوء تغذیه که در سال جاری میلادی در این بیمارستان پذیرش شده‌اند، بین یک تا شش ماه سن داشته‌اند؛

ط) اشاره به دشواری یا امکان‌ناپذیری دسترسی به خدمات درمانی برای بسیاری از زنان باردار، مادران و نوزادان با توجه به تقریباً فقدان نظام درمانی عمومی در این کشور: از سوی دیگر مادران دچار سوء تغذیه، کودکانی به دنیا می‌آورند که از وزن لازم برخوردار نیستند؛

ی) اشاره به همچنین منجر شدن فقدان کلینیک‌های بیماران سرپایی در بسیاری از مناطق یمن، به ویژه مناطق دورافتاده، به عدم درمان کودکان مبتلا به سوء تغذیه برای مدت زمان طولانی و در نتیجه رو به وخامت نهادن وضعیت آن‌ها و نیازشان به بستری شدن در بیمارستان‌ها؛

ک) تأکید بر ضرورت اقدام گروه‌های بشردوستانه به اولویت بخشیدن به سلامت مادران و کودکان و حمایت از نظام سلامت با هدف تحقق کارآمدی بیشتر خدمات درمانی عمومی؛

ل) تأکید بر ضرورت تأمین تمامی نیازهای اولیه مردم این کشور، از جمله گسترش توزیع غذا در مناطقی که به شدت با معضل سوء تغذیه دست‌وپنجه نرم می‌کنند و ارتقاء آگاهی جامعه در زمینه بهداشت و سلامت و شناسایی نخستین علائم سوء تغذیه؛

- م) تأکید بر ضرورت توجه به وضعیت مالی مردم یمن از طریق ایجاد تغییرات اقتصادی و زیربنایی و حمایت از معیشت آن‌ها؛
- ن) تأکید بر ضرورت حصول اطمینان طرف‌های درگیر در جنگ از این‌که ناتوان‌ترین بخش‌های جامعه هزینه این منازعه را نپردازند؛
- س) گفتنی است که بدون ایجاد این تغییرات احتمالاً تعداد و شدت موارد سوءتغذیه در میان کودکان زیر پنج سال همچنان ادامه خواهد یافت.^{۶۳}

^{۶۳} گزارش پایگاه اینترنتی ریلیف‌وب. قابل بازیابی در لینک: